

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA
VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA UVÁDÍ KOMPONOVANÝ VEČER

A píseň nová zní...

PÁTEK
11.10.2013
19.00

HEBREJSKÉ A SEFARSKÉ PÍSNĚ
ŽIDOVSKÉHO NÁRODA

ŽIVĚ HRAJE SHIRAH

KATKA DUŠKOVÁ, LIBOR MOŠTĚK,
MICHAL KOSTIUK, VLADIMÍR ŠVEJDA,
JIŘÍ PĚLUCHA

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA, MOSKEVSKÁ 34, HUSŮV SBOR VRŠOVICE, VSTUP DO DIVADLA Z ULICE SPORTOVNÍ NAPROTI SOKOLU VRŠOVICE
WWW.VRŠOVICKEDIVADLO.CZ, REZERVACE A PRODEJ LÍSTKŮ WWW.WEBTICKET.CZ

Vážení bratři,
milé sestry,
stále se nemů-
žu vzpamato-
vat z červno-
vé love story
na Úřadu vlá-

dy. Petr Nečas byl pro mě jedním z mála politiků, kterých jsem si lidsky vážila. A možná jím mohl být i nadále, kdyby nepotkal Janu Nagyovou. Na každého z nás číhá nějaká droga, která nás dostane, řekla nám na předadopčních kurzech jedna paní psycholožka, proto je dobré s drogami vůbec nezačínat. Pro Petra Nečase je drogou vztah s milenkou, kvůli které opustil rodinu a nyní po volbách kvůli ní opustí i práci. Co je drogou pro nás?

Na základě čeho budete vybírat stranu, které dáte v říjnových parlamentních volbách svůj hlas? Moje teorie je, že když je strana u moci, tak se vždycky do něčeho namočí. Čím silnější strana, tím

více po konci vládnutí páchne. Do velké strany, která je navíc ve vládě, přijde spousta kariéristů a kamarádíčků, kteří chtějí něco mít z porcování medvěda.

Mým favoritem je dlouhodobě jedna nejmenovaná malá strana, která se hlásí ke křesťanství. Víím, že to není jistota, ale pro mě jeden z předpokladů, že se budou snažit být spravedliví.

Na ty, kteří získají zvolením moc, číhá nejedno pokušení. Myslím, že věřící mají větší šanci pokušení nepodléhat, díky Bohu.

Prosím vás, až půjdete volit, modlete se. A pak taky, protože volbami život nekončí. Tedy aspoň většinou....

Míša Mimrová

O LITURGICKÝCH BARVÁCH

Převzato z polského Evangelického zpěvníku. Liturgické barvy, užívané v bohoslužbě, mají hluboký symbolický význam. Barvy příkrývek oltářů a ambonů v evangelických kostelech, ve většině luterských církví rovněž barvy svící, štól a v některých luterských církvích (Skandinávie, Amerika, Indie, Afrika) také barvy takových liturgických rouch jako jsou ornáty a kapuce mají následující význam:

bílá barva - je barvou světla, čistoty a nevinnosti. Užívá se o svátcích Ježíše Krista (Vánoce, Velikonoce) a o svátcích Panny Marie a andělů

červená barva - je barvou ohně a milosti, užívanou o svátcích Seslání Ducha svatého, církevních slavnostech, o svátcích mučedníků a svátcích Páně

zelená barva - je barvou stvoření a naděje. Je nejdéle užívanou barvou v průběhu církevního roku, protože církev žije z naděje. Užívá se od 2. do 5. neděle po Zjevení Páně, od 1. do 27. neděle po sv. Trojici a také při Díkčinění za žně.

fialová barva - je barvou přípravy a pokání, užívanou v adventě a postu

černá barva - je barvou smutku, užívanou při pohřbech a na Velký pátek

V některých evangelických církvích se ještě užívá:

modrá barva - je také barvou čistoty a nevinnosti, užívanou o svátcích Panny Marie

růžová barva - je barvou radosti, bývá užívána v 3. neděli adventní (Gaudete) a 4. neděli postní (Laetare)

NEDĚLE V ŘÍJNU

XX. neděle po svatém Duchu 6. října

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. (Žalm 37,5)

První čtení: Abakuk 1,1–4; 2,1–4

Druhé čtení: 2. Timoteovi 1,1–14

Evangelium: Lukáš 17,5–10

XXI. neděle po svatém Duchu 13. října

Zbav mě hříchu, očisť yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh. (Žalm 51,9–10)

První čtení: 2. Královská 5,1–15c

Druhé čtení: 2. Timoteovi 2,8–15

Evangelium: Lukáš 17,11–19

XXII. neděle po svatém Duchu 20. října

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásám, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28,7)

První čtení: Genesis 32,4–8a.23–31

Druhé čtení: 2. Timoteovi 3,14–4,5

Evangelium: Lukáš 18,1–8

XXIII. neděle po svatém Duchu 27. října

Modlitba poníženého proniká oblaky a neutíší se, dokud nedosáhne cíle. (Sirachovec 35,17)

První čtení: Jeremjáš 14,7–9.19–21

Druhé čtení: 2. Timoteovi 4,6–8.16–18

Evangelium: Lukáš 18,9–14

Ex 32, 1.7-14

1Tim 1, 12-17

ev. Lk 15, 1-10

O SAMOSPRAVEDLNOSTI

Podobenství o ztracené ovci a podobenství o ztraceném penízi – obojí z Lukášova evangelia z jeho patnácté kapitoly. Třetím z podobenství v této kapitole je podobenství o marnotratném synu. Co mají ta tři podobenství z jedné kapitoly společné? V každém z nich se opakuje motiv radosti sdílené ve společenství. Je to motiv tak výrazný v každém ze tří podobenství, že by mohla být patnáctá kapitola Lukášova evangelia uvozena nadpisem Podobenství o radosti. Nejprve je to radost pastýře nad nalezenou ovci, ale nezůstává jenom u radosti osobní, soukromé, ve které bere ovečku na svá ramena. Když s ní přijde domů svolá své přátele a sousedy a svou radost sdílí s nimi. Ve druhém podobenství je to žena, která ztratila cennou minci. Poté, co ji najde, stejně jako předtím pastýř i ona svolává přátele a sousedy do svého domu a vybízí je k radosti. A konečně ve známém podobenství o marnotratném synu se raduje otec z jeho návratu a k radosti povzbuzuje i staršího z bratrů slovy: „Máme proč se veselit a radovat...“ Dobře si zapamatujme ta slova: „Máme proč se veselit a radovat...“ V každém z uvedených podobenství si nechtěli ti, kteří se radovali, nechat svou radost sami pro sebe. Pastýř se raduje z ovce, žena z mince a otec ze syna. Důvod jejich radosti je pokaždé stejný: našli to, co předtím postrádali. Když ztrátu vyrovnal náález, s nalezeným přišla i radost. Při pohledu do církevních řad, ať už těch plných,

anebo prořídých, často získává nezaujatý pozorovatel dojem, že se ocitl na tryzně nikoliv ve společenství vzájemně sdílené a zakoušené radosti. Stejně tak kdyby někdo odečítal výrazy ve tvářích těch, kteří přistupují k večeři Páně anebo po závěru bohoslužeb vycházejí z kostelů, jistě by velkou řadu jejich nositelů ohodnotil jako ty, kteří jsou zkrušeni hlubokým žalem, nikoliv prostoupeni vzájemnou radostí. Proč tomu tak je? Proč se spíš než pastýřovi, ženě a otci z Lukášových podobenství o radosti podobáme víc staršímu bratrovi, který nedokázal potlačit své rozpaky a místo radosti dal průchod hněvu a výčitkám? Nejspíš proto, že jsme na rozdíl od prvních tří aktérů z našich podobenství neprožili dostatečně onen pocit intenzivní radosti, která se člověka zmocní poté, když nalezne něco, co předtím postrádal. Nízká míra radosti v církvi pro mě není výrazem hlubší, vážné a kající zbožnosti, ale znamením, že málo hledáme a nejspíš jsme ještě tak úplně nenalezli. Radost se nedostavuje proto, že jsme předtím neprožili pocit ztráty, že se vlastně nemáme z čeho radovat, protože si nemyslíme, že bychom něco ztratili a znovu našli. Byl bych docela zvědavý na odpovědi v anketě, ve které bychom my – církevní lid, byli dotazováni na to, co je podle nás největším nebezpečím pro křesťana. Určitě by se hojně vyskytovaly odpovědi jako pýcha, majetek, peníze, moc, tělesné vztahy, hříšné myšlenky.

Všechny řečené činitele, ale i řadu dalších, které jsem nejmenoval, považuji za častou příčinu našich pádů, ale to, o čem jsem bytostně přesvědčen jako o jednom ze skutečně největších nebezpečností pro nás křesťany je samospravedlnost. Pocit, že jsem v jádru dobrý člověk, ne jako ti ostatní, jejichž poklesky rádi vypočítáváme s tím, že nás se takové věci netýkají. A při tom výčtu cizích hříchů s lehkostí opomíjíme své vlastní. Apoštol v 1. listu Timoteovi říká: „Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky...“ Myslím, že pod to se s přehledem rádi podepíšeme, souhlasně pokýveme hlavou: „Ano, i já věřím, že Kristus přišel, aby zachránil hříšníky...“ Ale apoštol pokračuje a to co říká, je zásah mezi oči všem samospravedlivým: „Já k nim patřím na prvním místě.“ „Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky a JÁ k nim patřím na prvním místě.“ Dokud bytostně neprožijeme, stejně jako apoštol, váhu těch slov, které nebudou zbožnou pózou, ale odrazem naší hluboké vnitřní zkušenosti, nikdy se nedopracujeme k radosti, o které hovoří v 15. kapitole evangelista Lukáš. Dokud se budeme porovnávat a ve své samospravedlivé optice měřit s tím či oním, který je přeci prokazatelně větším hříšníkem než já, který neloupím, nevraždím a manželku nebo svého bližního podvedu jen občas, ochuzujeme se o radost, kterou bychom mohli prožít s vědomím, že i já potřebuji, aby mně bylo odpuštěno. Ovce, mince a syn jsou hodnoty, které se podle řeči podobností ztratily, zakutálely. Vstupme do těch podobností nikoliv s tím, abychom v nich sami sebe identifikovali tu

s ovci, tu s mincí, tu se synem, ale pokusme se, když ne prožít, tak alespoň pomyslet na tu ohromnou radost, která přišla, když se ztracené našlo. Víra má člověka vést od pěstování samospravedlnosti ke stavu trvalé radosti, která střídá předchozí ztrátu. Musíme na vlastní kůži prožít pocit dřívější ztráty a budoucího nalezení a z něho pramenící radosti. Když si budeme myslet, že nám nic nechybí, nikdy k radosti nedojdeme. Jako by pastýř v podobnosti své ovce nespočítal a dál si myslel, že jich má rovnou stovku, jako by žena dál žila v domnění, že vlastní všechny mince, a otec si ani nevšiml, že jeho syn odešel z domu. Kdyby se tak zachovali, nikdy by neprožili radost a žili by velmi smutným životem. Ne nadarmo katechismová definice hovoří o křesťanech jako o omilostněných hříšnicích. Milost a její účinek však může prožít jen ten, který ví, že je ve vězení, ten, který si uvědomí, jak mnoho mu schází. Samospravedlnost něčemu takovému zabraňuje, je zachmuřená a vážná, protože s ní člověk nikdy nedojde k radosti, která nekončí. Je modlou, kterou si znovu a znovu stavíme, klaníme se jí a uctíváme, jak v osobním životě, tak v životě církve. Braňme se jí upřímnou radostí nad tím, kolik nám osobně bylo odpuštěno tím, který je bez hříchu. Jemu jedinému buď čest a sláva na věky věků.

Amen

*Kázání o XVII. neděli po svatém Duchu
15. září 2013 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ŘÍJEN

6.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba Děkuvzdání za úrodu	slouží D. Frýdl
11.10.	pátek	19 hod.	A píseň nová zní - komponovaný večer s izraelskou písni. Hraje kapela Shirah	Divadlo MANA
13.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
16.10.	středa	18 hod.	Na paměť Jaroslava Bendla - vzpomínková tryzna a následná vernisáž výstavy o knězi Husova sboru v letech 1942-1943 Jaroslavu Bendlovi, který byl umučen v Osvětimi	v kostele, slouží patriarcha CČSH Tomáš Butta, kázání D. Frýdl, úvodní slovo k expozici Martin Jindra
18.10.	pátek	18.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
20.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
27.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží H. Zezulková
1.11.	pátek	18 hod.	Modlitba za zemřelé	v kolumbáriu
1.11.	pátek	18.15 hod.	Requiem - zpívají Pražští pěvci pod vedením Stanislava Mistra	v kostele

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jana Valachová
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

CHŮVA, KTERÁ SI VYSLOUŽILA CENU

Luisa Scheepplerová, 1763-1837

V církevních kalendářích bývají často u jednotlivých dnů uváděna výročí narození a úmrtí významných křesťanských osobností. V německých kalendářích se objevuje mezi nimi i jméno Luisa Scheepplerová. Kdo byla tato žena? Její působení bylo spojeno s Alsaskem v severovýchodní Francii, kde se mísil francouzský a německý živel. Zároveň bylo těsně spjato s osobou evangelického kazatele Johanna Friedricha Oberlina (1740-1826).

Jako šestadvacetiletý mladík nastoupil Oberlin na farářské místo v alsaském Waldersbachu uprostřed po všech stránkách zanedbaného Steintalu (Bau-de-la Roche). Tyto končiny zplundrované třicetiletou válkou zachránili před vyhlazením přistěhovalci z bernského kantonu. Byli to evangelíci, ale žalostně nevědomí a nuzně živořící na kamenitých políčkách.

Oberlin byl zděšen především negramotností dívek, pro které byla škola nepovinná a které nebyly ani doma vedeny k smysluplnější činnosti. Proto se svou manželkou založil novou školu a v několika obcích učebny a dílny, kde byly děti z chudých rodin bezplatně vyučovány školenými instruktorkami. Kromě toho Oberlin učil místní obyvatele vysoušet

močály, štěpovat stromy a šlechtit chov dobytka. Schopné chlapce posílal do měst, aby se vyučili řemeslu. Vybrané dívky zas dal školit na ošetřovatelky. Založil též veřejnou knihovnu, spořitelnu, lékárnu i atletický stadion. Není divu, že byl časem označován jako „otec Oberlin“ nebo „apoštol Steintalu“. Oberlinovo jméno nese Oberlinův dům v Postupimi-Babelsbergu, vybudovaný na území bývalé osady českých emigrantů Nowawes, moderní zařízení pro lidi postižené nejrůznějším způsobem.

Oberlin měl velikou rodinu. Dva syni se později stali lékaři, dva faráři a všechny čtyři dcery se provdaly za evangelické pastory. A právě k dětem si vzali manželé Oberlinovi patnáctiletou venkovskou chůvičku Luisu Scheepplerovou. Brzy se ukázalo, že tato prostá dívka byla obdarována celými hřivnami. Záhy se zapojila s plným nasazením do Oberlinovy průkopnické práce. Stála u zrodu první z dětských opatroven pro děti zaměstnaných rodičů. (Brzy se tyto školky rozšířily po Francii a Anglii.) Nejmladší děti se tam bavily obrázky, písničkami a hrami, starší se učily již základům mluvnice, šití a tkaní. O Luisině popularitě svědčí, že byla téměř v devadesáti případech požádána o kmotrov-

stvi. Luisa se však horlivě účastnila i práce v misijním spolku založeném manželkou Oberlinovými a po Oberlinově smrti přejala starost o dívčí školu ručních prací a o záložnu. Za svou práci nebrala nikdy plat a odmítla Oberlinovu ochotu zahrnout ji mezi své dědice. Když zemřela, promluvil nad její rakví Oberlinův vnuk, který rovněž přečetl její psaní na rozloučenou:

„...Již před mnoha lety jsem si za text při pohřbu vybrala slova našeho drahého Spasitele u sv. Lukáše: Když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit (Lk 17,10)... Jak bychom se mohli honosit a chlubit, když všechno, co můžeme konat, je dar Boží milosti?“

V roce 1829 založil zámožný francouzský baron J. Auget z Monthyonu fond, z něhož měly být udělovány ceny za ušlechtilé jednání, a právě tuto cenu (5000 franků) získala Luisa Schepplerová.

Daniel Henych

VÍNO TVÉ VÝBORNÉ PÍT MI DEJ...

Zářijový komponovaný večer se konal tentokrát netradičně místo pátku ve středu, navíc jsme se nesešli v Centru MANA, ale příchozí hosty jsme pozvali přímo na jeviště Divadla MANA v našem sboru. A kdo jimi byli? Svou bravurní hrou na harmoniku nás potěšil hudebník až z daleké Austrálie Kieren Alexander a po něm se slova ujal Martin Severa, který se nám stal zasvěceným průvodcem po světě vín. Místní farář David Frýdl jako vždy doplnil večer duchovní úvahou.

evangelium Janovo 2, 1-12

O člověku, který skutečnost kráší líbivými slovy a sám podle těch slov nežije, platí úsloví: káže vodu, pije víno. Církev a její činitelé se právě z těchto pozic často stávají terčem oprávněné kritiky, která jim vytýká přetvářku, faleš a nevěrohodnost. Abych se podobných věcí vyvaroval – alespoň v průběhu večera, který je věnován vínu o němž již staří latiníci tvrdili, že se v něm ukrývá pravda, vyložím karty raději hned: i já patřím mezi kazatele obrácených hodnot zaměňující vodu za víno – s tím rozdílem, že já zpravidla kážu víno, a sám piju vodu. Jsem totiž, až na výjimky, abstinentem, a alkohol piji jen v zaměstnání. My kněží máme konzumaci vína v popisu práce, přičemž výjimky liturgický řád pro eucharistickou službu nepřipouští. Nápoj užívaný při bohoslužbě musí pocházet z plodů vinné révy prošlé procesem kvašení. Kdo mě znáte, víte, jaký je můj vztah k vínu. Narodil jsem se na Vinohradech, dokonce v porodnici, která má v názvu jméno této pražské čtvrti, žiji ve Vršovicích - obojí jsou oblasti, kde v Praze byla vinná réva tradičně pěstována, ale to je asi tak všechno, co mohu říci na otázku: já a víno. A tak, třebaže je konzumace vína - byť zředěného vodou, jednou z mých pracovních povinností, nikdy jsem mu na chuť nepřišel jinak, (a teď ať snad Martin Severa raději neposlouchá) nežli v té podobě, jak se dá konzumovat v okamžiku svého dozrání, tedy víno hroznové, čekající na další zpracování. Moji věřící to o mně vědí a já vím, že když někdo oznamuje: „Bratře faráři, mám pro vás vínečko,“ mohu se těšit nikoliv na lahvové, ale právě na onen poctivý hrozen.

VÍNO TVÉ VÝBORNÉ PÍT MI DEJ...

Komponovaný večer o víně, jeho historii
a významu nejenom v tradicích duchovních.
Večerelem provází **Martin Severa** a hosté.
Součástí večera je ochutnávka vybraných exkluzivních vín.

STŘEDA 25.9.2013, 19.00 VRŠOVICKÉ DIVADLO MAHA

Mé, v pozdějším věku dokonce opakované snahy, přijít vínu v jeho tekuté konzistenci na chuť tak, že se člověk k lásce k vínu propije, pokaždé skončily fiaskem. Naposledy - poměrně nedávno, kdy jsem v novinách četl článek o tom, že pravidelné pití kvalitního červeného vína (u mužů dvě deci, u žen jedno deci denně) má blahodárné účinky nejenom na srdce člověka, ale také na jeho paměť. Řekl jsem si, že kvůli paměti to přeci za to stojí a večer, když rodina ulehla, jsem si tajně otevřel jednu z lahví, které jsou v naší domácnosti vyhrazeny návštěvám. Nalil jsem si a poté i vypil předepsané množství v očekávání, jak bystré budou mé myšlenky a na co všechno si člověk druhý den nevzpomene. Bohužel, asi právě proto, že víno nepiju jinde než za oltářem, zapomněl jsem v celém tom procesu „hledání lásky k vínu“ na poměrně důležitou věc: a sice, že alkohol i v minimálních dávkách mi způsobuje urputné bolesti hlavy, a tak jsem se druhý den probudil nikoliv osvěžen

a s novými vzpomínkami dávno zapomenutých událostí, ale s migrénou, která mě opustila až po několika hodinách a opakovaných dávkách silných antimigrenik. Musím však prozradit, že díky Martinu Severovi jsem poprvé v životě zažil i proces opačný. Když jsme domlouvali tento večer, nabídl mi Martin na ochutnání jedno z jím doporučovaných vín. Bylo ho docela málo, jen aby byla sklenice zavíněna, jak jsem byl poučen. Nabídku jsem se neodvážil odmítnout, třebaže jsem na schůzku dorazil se silnou bolestí hlavy, která mě ten den provázela. Napil jsem se, a skutečně mohu odpřisáhnout, že po čtvrt hodině jsem ze schůzky odcházel s lehkostí, protože má migréna byla pryč. „Asi jste až doposud pil špatná vína,“ zhodnotil moji situaci Martin Severa. Tolik zkušenost, o které stále nevím, zdali ji má na svědomí kvalita vína, anebo následně vzniklý koktejl alkoholu v mém žaludku smíchaný s předtím spolykanými prášky proti migréně. Budu víc myslet na to první.

Svoji vinnou iniciaci jsou podstoupil před lety, ještě jako student bohosloví, když jsem byl spolu s ostatními pozván do farnosti na Jižní Moravě při úpatí Pálavských vrchů. Po večerní bohoslužbě nás jeden z bratrů pozval do svého sklípku na ochutnávku. Dvanáct velkých sudů vyplňovalo bezezbytku malý prostor a dělali nám společnost jako apoštolové Ježíšovi při poslední večeři. Vytrvale jsme přijímali z bratrova košťýře a statečně se vzájemně podpírali s každou vypitou sklenkou. I po té dvanácté štědře odměřené mohu odpřisáhnout, že jsem stál na nohou. Do kolen mě dostalo až bratrovo slovo: „Tož, pánové, jaké jste si vybrali? Co budete dnes večer pít?“ A poté začal rozlévat jak je v kraji zvykem. Na faru nás tehdy museli odnést obětaví věřící, ranní bohoslužba se odložila na večer a ani následná péče o nás ve mně lásku k vínu neprobudila.

Od vlastních zkušeností s vínem upřu nyní svou pozornost na vybrané souvislosti týkající se vína, tak, jak o něm hovoří Bible. Zasadit vinnou révu a následně z ní v určený čas sbírat její plody bylo pro člověka starověku, který uléhal i se probouzel pod blízkovýchodním Sluncem,

v té části suchého a ve své většině i nepříliš úrodného podnebí při břehu Středozemního moře, znamením Boží přízně, milosti a požehnání shůry. Toto vědomí milosti a zvláštního obdarování musel prožívat mnohem intenzivněji nežli my, kteří když zatoužíme po dobrém vínu, zajdeme do nejbližšího obchodu, vinárny, restaurace či klikneme na internet, kde kýžené plody zakoupíme v požadovaném množství, skupenství i cenách. Protože tomu však nepředcházela naše námaha ani starost jako vinařů, pečujících o každý výhonek vzácné rostliny, budou naše pocity nesrovnatelné s těmi, které prožíval ten dávný vinař v dobách Ježíšových i ve staletích předtím, kterému se podařilo přírodě i vlastní dříně navzdory vyzískat tak cenný produkt, kterým byl nápoj z hroznů. Ježíš o sobě hovoří jako o pravém vinném kmeni a o nebeském Otci jako o vinaři; používá obrazů blízkých a barvitých i snadno přístupných chápání lidí své doby a svého teritoria. Víno bylo cennou tekutinou v oblasti s nedostatkem kvalitní pitné vody, vinná réva byla zdrojem obživy a bohatství. Svému majiteli zajišťovala stabilní zdroj příjmů a nejenom jemu. Práce na vinici zpravidla poskytovala řadu pracovních příležitostí pro další lidi. Být vinařem, vlastnit vinici a hospodařit na ní bylo ceněno víc, nežli práce pouhého zemědělce a získávání výdobytků plodů země a díla lidských rukou na polích v úrodných rovinách. Vínu se daří v kopcovitém terénu, kdo chce získávat jeho plody musí směřovat vzhůru. Jistě i to lidem evokovalo Boží vyvýšenost, jejímž symbolem byla hora, kopec, výšina. Není tedy divu, že víno bylo nejenom nápojem s gloriolou vznešenosti, ale též nápojem hojně spojovaným s náboženskou symbolikou a duchovním životem. Nejznámější biblický text, ve kterém figuruje víno, je popis události na svatbě v Káni Galilejské. V Káni Galilejské byla oslava, na níž byl pozván i Ježíš se svojí matkou a učedníky. Jak to chodívало a stále chodívá při podobných příležitostech, nejprve se nalévalo víno té nejlepší kvality. Když se hosté trochu napili a tudíž nemohli už zcela přesně rozpoznat kvalitu nápojů, přišlo na stůl víno druhé jakosti, ale i to záhy došlo, neboť hostitel patrně podcenil počet účastníků oslavy i jejich lásku k vínu. A tehdy vstupuje na scénu Ježíš. Nekárá a nemoralizuje, že už by to stačilo a hosté se měli rozejít do svých domovů, protože alkoholu bylo přes míru. Nechává své učedníky, aby nalili obyčejnou vodu do kamenných nádob a z nich pak přinesli ochutnat správci hostiny. Ten ke svému úžasu neochutnal vodu, nýbrž víno té nejvyšší kvality a vytríbené chuti. V Káni Galilejské měli to nejlepší nakonec - zásluhou Ježíšovou.

Lidský život snese srovnání s oslavou v Káni Galilejské. Podobá se více či méně zdařilé oslavě, při níž to lepší se zdá být vždycky na začátku - když jsme mladí, plní síly a elánu, zdraví, když se nám ještě vyhýbají těžkosti, nemoci a životní nezdary. Jak ale přibývá let, přibývají i potíže, které stále hůř a hůř překonáváme, děláme stále stejné i větší chyby, jejichž důsledky si pak sebou neseme jako těžká břemena. Tak ochutnáváme život a jeho kvalitu z té horší stránky - jako když na oslavě v Káni Galilejské začali nalévat horší víno proto, že to dobré už došlo. Když však do svého života pozveme Krista, On skutečně vstoupí doprostřed té naší životní „slavnosti“, může se naše situace radikálně proměnit. V této perspektivě nás to nejlepší bude čekat na konec - až vejdemo v radost svého Pána; slovy evangelického duchovního a muzikanta, od něhož jsem si vypůjčil i název dnešního večera, Sváti Karáska: „...v žití tvém přibývá dalších let. Nečekej nejhorší naposled. V své smrti jen přejdeš most, Bůh zavolá další host, další host k nám vešel na slavnost...“

David Frýdl

1938

- „Rok úzkosti a strachu“ – tak je nazván kronikářem náboženské obce Františkem Novákem rok, ve kterém skončila 1. československá republika a na základě rozhodnutí Mnichovské dohody došlo k anexi československého pohraničí.
- Náboženský život církevní obce vršovické se v nastalém nebezpečí prohloubil a zvroutněl. Bohoslužby konané o nedělích a svátcích byly pokaždé hojně navštěvovány.
- O vánocích 1938 pořádá Odbor sociální práce při náboženské obci vánoční nadílku pro chudé děti a zapojuje se do pomoci českým uprchlíkům z anektovaných oblastí.

DŮSTOJNÍK FRANTIŠEK NOVÁK (1883-1956)

učitel, legionář, dobrý člověk

Člen a předseda Rady starších ČČS(H) ve Vršoviciích od roku 1941. Absolvent Učitelského ústavu v Praze a pedagog celoživotně působící na řadě míst ve školství, naposledy jako ředitel školy chlapecké v Praze na Karlově.

V roce 1915 byl odveden a jako voják rakouské monarchie se dostal na ruskou frontu, kde byl zajat. Vstoupil do Kornilovského úderného pluku a později do vznikajících Československých legií, se kterými prošel celou řadou bojů na Ukrajině a v Rusku včetně bojů s bolševiky v roce 1918. Po konci války se Transsibiřskou magistrálou přes Vladivostok a dále přes Pacifik a Panamský průplav vrátil zpátky do Evropy. Do Československa přišel až v srpnu 1920, kde se záhy zapojuje do života nově vzniklé Církve československé, nejprve v její náboženské obci v Praze Krči a později ve Vršoviciích. Vedle své pedagogické činnosti byl též vynikajícím hudebníkem a výtvarníkem. Jako varhaník doprovázel bohoslužebné obřady a vedl kroniku náboženské obce vršovické.

Po vzniku Protektorátu mu za jeho vojenskou činnost v Československých legiích hrozilo zatčení, k 1.7.1939 byl proto předčasně pensionován. František Novák je autorem obsáhlých

vzpomínek psaných deníkovou formou, které jsou jedinečným svědectvím o jeho působení v Rusku od roku 1916 a následné anabázi. V roce 2012 byl rukopis vydán péčí Československé obce legionářské pod názvem **Předával jsem carský poklad – Deník legionáře Františka Nováka.** Zemřel po dlouhé nemoci v Praze roku 1956 a je pochován v kolumbáriu Husova sboru ve Vršoviciích.

1939

- Na chrámové budově musely být odstraněny nápisy „Pravda vítězí!“ a „Husův sbor“. Ve sboru docházelo ke křtům občanů původně židovského vyznání a židovských osob ze smíšených manželství.
- Farářem ve Vršoviciích se stává **František Kalný** (nar. 1908), dříve pomocný duchovní v Nuslích. 28. října 1939 ho patriarcha ČČS(H) Gustav Adolf Procházka v Husově sboru ve Vršoviciích oddal s Jaroslavou Motyčkovou.

1940

- Protektorátní vláda nařizuje všem farním úřadům německo-českou komunikaci ve styku se státními úřady, agenda musí být vedena dvojjazyčně a všechny veřejné úřadovny včetně církevních musejí být opatřeny portrétem „Vůdce“.

1941-1942

- Doba vzrůstající represe ze strany německých okupantů.
- V březnu 1942 došlo k zrekvírování tří velkých zvonů ze zvonice Husova sboru pro válečné účely. Zůstává pouze čtvrtý zvon „Růžena“, který je umíráčkem.
- V říjnu 1942 přichází na faráře Františka Kalného anonymní udání, na základě kterého je zbaven německými úřady práva konat duchovní úkony na území Velké Prahy. Z rozhodnutí diecézní rady si František Kalný mění místo s farářem **Jaroslavem Bendlem**, který ze Sázavy nad Sázavou přichází do

Husova sboru ve Vršoviciích jako zastupující farář od 1.11.1942.

- Divadelní sál v Husově sboru, který nyní funguje jako biograf, je přejmenován na Bio Helios a jeho správa přechází do německých rukou. Majitelem koncese je Alfred Kralik – německý válečný invalida, důstojník říšské branné moci.

1943

- Odbor sociální práce rozšiřuje svou činnost na ošetrovatelskou službu s funkcí stále ošetrovatelky, která se stará o nemocné příslušníky církve v domácnostech.
- Propadliště divadla je upraveno na protiletectký kryt a úschovnu matrik a úředních spisů.
- 16.10. umírá farář Jaroslav Bendl v koncentračním táboře Osvětim.

1944

- Odbor sociální práce pomáhá chudým občanům a postiženým válkou peněžními prostředky i naturáliemi.

1945

- 14.2. veliký spojenecký nálet na Prahu, při kterém byly nejvíce zasaženy Vinohrady a Nové Město, způsobil škody též na budově Husova sboru ve Vršoviciích v souvislosti s útokem na vršovické nádraží. Odbor sociální práce se zapojuje do pomoci postiženým.
- 5.-9.5. padlo na vršovických barikádách 20 příslušníků ČČS(H). Nejmladší z nich byl 15ti letý Vladimír Kraus zastřelený na Kodaňské třídě. Těla mrtvých jsou dočasně ukládána do chrámových prostor.
- Odbor sociální práce zahrnuje 270 členů. Pořádá sbírky, vyplácí finanční podpory v nemoci, stará se o chudé, nemocné a postižené válkou.
- Propadliště divadla slouží k uskladnění německých konfiskátů.

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Helena Zezulková (1954)

David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)
Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 6. 9. 2013

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písní 196 a 158 a modlitbami bratra faráře a členů RS.

RS provedla kontrolu zrekonstruovaného bytu č. VII ve 2. patře Husova sboru. Dále shledala stav výmalby divadelního sálu a dalších prací provedených od posledního zasedání RS dne 20. 6. 2013. Práce probíhaly v letních měsících pod dozorem br. faráře.

Kauza nájemnice bytu č. IV:

Bratr farář podrobně informoval RS o průběhu této kauzy. RS po seznámení se se všemi okolnostmi doloženými jak ústně tak písemně rozhodla přistoupit k podání výpovědi z nájmu dle zákona. Výpověď bude doručena řádným způsobem v příslušných termínech s doručenkou do vlastních rukou (z důvodu opakovaného nepřebírání korespondence ze strany nájemnice).

RS rokovala ve věci instalace neonového nápisu nad hlavní vstup do divadla (nápis „Vršovické divadlo“) dle nabídky firmy Relux-neon. RS vzala na vědomí doporučení br. faráře odložit realizaci na pozdější termín z finančních důvodů.

RS se seznámila s ekonomickou situací náboženské obce a s průběžným plněním schváleného rozpočtu. Stavební práce spojené s rekonstrukcí bytu a obnovou divadelního sálu finančně navýšily původní rozpočet na tyto akce. RS bere na vědomí, že firma Henlín, která byla vítězem výběrového řízení na výmalbu sálu ze zakázky odstoupila z důvodů nízké garance domluvených termínů realizace (červenec-srpen). Zakázka byla z těchto důvodů postoupena firmě, která se ve výběrovém řízení umístila na II. místě. Cena za dílo byla navýšena o další realizované požadavky, které vyšly na jevo v průběhu rekonstrukce.

RS schválila realizaci zakázky výmalby chodby obytné části Husova sboru (firma Henlín). Dále schválila nájemní smlouvy na byty č. V a VII. v ceně od 174Kč/m² obytné plochy. Poplatky za plyn a elektřinu si nájemníci hradí sami na základě svých smluv s dodavateli. RS pověřila br. faráře vypracováním žádosti o případnou dotaci ze strany sesterské náboženské obce. RS rozhodla stran úklidu kostela a dalších prostor Husova sboru vypsát výběrové řízení na tyto práce.

Schůze RS byla zakončena modlitbou Páně.

Ze závěrů rady starších vybral Oldřich Nováček.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.